

МАКС «ЄНОТ» ЄМЕЦЬ

НАШЕ РАТНЕ ДІЛО ТА РОЗДУМИ ПРО ВІЧНЕ

Харків
«ФОЛІО»
2025

БІОГРАФІЯ ЄМЦЯ МАКСИМА МИХАЙЛОВИЧА

Максим Ємець «Єнот» — підполковник Збройних Сил України, старший офіцер підрозділу спеціального призначення ГУР МО, поет.

Максим народився 21 вересня 1994 року у с. Старий Косів Косівського району Івано-Франківської області. Навчався у Косівській гімназії-інтернаті, потім — в Івано-Франківському фінансово-комерційному коледжі імені Степана Граната.

У дитинстві Максим брав участь у військово-патріотичних організаціях — УНА-УНСО і ВО «Тризуб» імені Степана Бандери. Згодом був учасником громадського руху «Народний контроль». Виховували Максима матір Надія Ємець, бабуся Марія Ємець та дідусь Валентин Ємець.

До Збройних Сил України Максим Ємець долучився у 19-річному віці у 2014 році. Спершу воював у складі батальйону «Айдар», а 4 серпня 2014-го став до лав 54 окремого розвідувального батальйону. У 2018 році, після завершення навчання на курсах лідерства в Одеській військовій академії,

отримав первинне офіцерське звання «молодший лейтенант».

Протягом всієї служби Максим невпинно вдосконалював військові навички, збагачуючи свої знання та досвід, а влітку 2024 року він став слухачем Воєнно-дипломатичної академії Євгенія Березняка.

Військовий шлях Максима Ємця, знаного під позивним «Єнот», був насиченим та тривалим, сповненим значущих подій. 11 років, понад третину свого життя, він віддав захисту Батьківщини в найгарячіших напрямках, пройшовши увесь шлях від солдата до командира батальйону, а згодом — старшого офіцера підрозділу спеціального призначення ГУР МО, обіймаючи найвідповідальніші посади:

- доброволець батальйону «Айдар»;
- навідник-оператор у 54 окремому розвідувальному батальйоні;
- командир взводу у 10 гірсько-штурмовій бригаді «Едельвейс»;
- командир піхотної роти у 24 окремій механізованій бригаді імені короля Данила;

- оперативний черговий відділення поточних бойових дій штабу 24 ОМБр;
- командир мотопіхотного батальйону 10 гірсько-штурмової бригади «Едельвейс» (з 1 червня 2022 р.);
- старший офіцер підрозділу спеціального призначення ГУР МО.

Максим Ємець «Єнот» брав участь у боях за Іловайськ, Дебальцеве, Лисичанськ, Широкине, Попасну, Сіверськодонецьк, Соледар, Бахмут, Авдіївку. Виявляв виняткову сміливість, героїзм та непохитну відданість Україні, її народу та військовій справі. Ніколи не зупинявся, впевнено йшов вперед без вагань. За ним йшли люди, цілі підрозділи, бо довіряли, бо були певні у своєму командирові, його професійності та рішеннях.

«По суті, все моє доросле життя — це війна. Пройшов увесь шлях від солдата до командира роти... Ми просто

робимо свою роботу. І це нормально для військових. Коли смерть і життя на короткій грані — це важко. Але нічого, справляємося, мусимо», — говорив сам Максим Ємець в одному із нечисельних інтерв'ю.

Після поранення під Дебальцевим, Максим відновився та повернувся до служби на посаду командира розвідувальної роти 24 окремої механізованої бригади імені короля Данила, на цій посаді пройшов все пекло боїв у населеному пункті Попасна.

Сюжет про оборону Попасної з Максимом Ємцем «Єнотом»:
<https://youtu.be/OzTmAZCVWE4?si=VN-NSgRFahtMcJhr>

1 червня 2022 року Максима призначено командиром мотопіхотного батальйону 10 гірсько-штурмової бригади «Едельвейс», який в цей момент вже вів бої у Сіверськодонецьку. Попри важку ситуацію на лінії зіткнення, Максим докладав усіх зусиль, щоб зберегти особовий склад і не дозволити противнику прорвати оборонні позиції.

Велике інтерв'ю Максима Ємця «Єнота»,
коли він був командиром батальйону.
«Капітан ЗСУ Максим Ємець: "Нас просто закидують м'ясом..."»:
<https://youtu.be/QiMHMv7Z8DU?si=gv0k6HLe12nj7lb6>

Після оборони Сіверськодонецька Максим Ємець перевівся в загальновійськову частину ГУР МО, де проводив та брав участь у ризикованих операціях на різних напрямках лінії фронту.

Максим долучився до вироблення плану та реалізації військових операцій зі звільнення Харківської області, у Балаклійському прориві та звільненні Куп'янська у 2022 році. Брав активну участь у наступі сил оборони України на території росії у 2024 році.

Також воїн долучився до вироблення плану та реалізації оборони Харківщини у 2024 році, де керував оборонними операціями, зокрема н.п. Стариця, коли ГУР спільно з підрозділами 42 ОМБр розгромили противника, не давши окупанту просунутися далі.

З грудня 2024 Максим Ємець перебував на Покровському напрямку, де був залучений до організації та координації військових операцій з оборони околиць н.п. Покровська, Піщане, Шевченко та ін. Завдяки його професійності, досконалому володінню ситуації та чітким вказівкам підрозділам, котрі виконували бойові завдання в зоні відповідальності Максима, зокрема 425 штурмовий полк «Скала» та 32 ОМБр, н.п. Піщане було звільнене від ворога.

За своє життя Максим не мав багато нагород, бо для нього не були важливі посади, звання чи відзнаки, пріоритетом завжди були люди. Він завжди турбувався про свій особовий склад, беріг його, йдучи навіть інколи проти вищого командування, коли вказівки тих були некомпетентні чи невірні з огляду на ситуацію на лінії фронту.

За життя Максим нагороджений Орденом «За мужність» III ступеня, медаллю «За військову службу Україні». Посмертно нагороджений медаллю «Хрест бойових заслуг».

Максим Ємець декілька разів був важко поранений. 8 березня 2022 року отримав поранення у м. Попасна в перші дні оборони міста, в результаті чого у нього була пробита легеня та втрачена частина шлунка. Ще одне важке поранення Максим отримав під час евакуації «трьохсотих», коли він самотужки та з власної ініціативи відправився на евакуацію бійців. У результаті воїн отримав майже десяток кульових поранень, проте хлопців врятував. У цьому був весь Максим — люди в першу чергу.

Сюжет про поранення Максима Ємця «Єнота»:
<https://youtu.be/HP1nzaRcFU8>

Максим отримав численні поранення від куль та уламків, неодноразово переживав контузії. За всю службу загальною воїнів отримав вісім поранень, його тіло було сильно пошрамовано, а з ускладненнями після травм він боровся кожного дня. Навіть маючи групу інвалідності, він жодного разу не замислювався про те, щоб залишити службу, бо для нього військовий обов'язок був найважливішим у житті.

Максим Ємець залишив по собі мистецьку спадщину — вірші. Його поезія — це голос війська з фронту, голос невмирущої української нації, людини-титана, воїна, борця, котрий вмів воювати, захищати та кохати...

Як стверджує Світлана Борисова, військовий журналіст, підполковник ЗСУ та хороша подруга Максима, з якою вони разом служили за часів АТО:

«Поезією він захоплювався ще в дитинстві та юності, друкував вірші у вітчизняних ЗМІ. Стосунки з останнім коханням свого життя, українською військовою Оксаною Рубаняк, роздмухали в серці воїна ліричні настрої і він повернувся до поетичного слова».

У Максима залишилася донька Квітослава, народжена у листопаді 2019 року у шлюбі із колишньою дружиною Тетяною, з якою вони розлучилися у лютому 2023 року.

Останній період свого життя Максим Ємець «Єнот» перебував у відносинах з українською військовою Оксаною Рубаняк, з якою був заручений та планував одружитися.

Максим Ємець «Єнот» загинув 4 лютого 2025 року внаслідок артилерійського обстрілу під час виконання бойових завдань на Покровському напрямку на Донеччині.

Максим залишив післясмертне послання
«Якщо я загину, врахуйте всі ці помилки»
для всіх офіцерів, воїнів, українців:
https://youtu.be/r8u_kDcBLQ0?si=MgCH1WdHlmN2Dkr4

Честь, воїне!

СЛОВО ПРО МАКСИМА

Чи не найважче випробовування для командира на війні — згадувати підлеглих, які віддали свої життя. У такі моменти завжди з боєм думаєш про те, чи міг ти цьому завадити. І шукаєш у пам'яті, коли і як ви познайомились.

Максим. Його я добре пам'ятаю, ще солдатом 54 окремого розвідувального батальйону. Саме тоді доля нас непомітно і звела у Дебальцевому. Згодом, вже на теренах фейсбуку, ми якось згадали, що познайомилися саме там.

На певний період Макс вийшов з мого поля зору. Він обрав шлях військового, вчився, і через деякий час звернувся до мене за порадою, як продовжити офіцерську кар'єру. Звісно, там, на місці, не могло бути інших варіантів — тільки 10 окрема гірсько-штурмова бригада, де молодий командир набирав прогресивну молодь.

Через деякий час він знову попросив поради, чи варто рухатися далі. Адже командир роти — це дуже відповідальна посада. Мабуть, моєї думки і підтримки було достатньо, і вже згодом Максим став командиром роти у моїй рідній 24 окремії механізованій бригаді. «Я ніколи вас не підведу», — казав він мені.

Вже іншого разу ми зв'язалися, коли він, стікаючи кров'ю, намагався вижити у стінах шпиталю. Макс обіцяв мені жити. Таким він був — на той час вже командир розвідувальної роти 24 бригади...

Його рани, отримані під Попасною, потроху загоювалися, а війна набирала обертів. Шалених обертів.

Саме у той момент повів у бій батальйон ще один мій учень, Максим Колот, який залишився в бою назавжди і доля його досі невідома. Від відчаю і горя я обережно запитав у Макса: як його здоров'я? Він мене зрозумів. І, замість розповісти про свій стан, сказав: «Я готовий. Я знаю, що я потрібен. Куди їхати?».

І вже 1 червня 2022 року Макс Ємець командував мотопіхотним батальйоном 10 огшб.

Через деякий час я отримав від нього чергове повідомлення. У день свого звільнення. «Дякую, що були поруч», — написав він.

Офіцерська доля безжалісна до кожного. Я пам'ятаю, як сам спробував її обдурити. Гадав, що там він зможе жити... Тепер, гортаючи наше листування, згадуючи його, питаю у себе: чи могло бути інакше? Мабуть, ні.

«Все моє доросле життя — це війна», — писав Максим.

Він ніколи не зупинявся. Без вагань ішов вперед. А за ним ішли люди, бо довіряли йому. Він мав стрижень і характер, а значить, завжди був потрібен у бою побратимам.

Але війна, на жаль, любить молодих. «Я готовий до останньої краплі крові воювати за свою Батьківщину», — писав він мені. Так і сталося. Таким був Максим.

Я зовсім не згадав про його вірші. Саме вони дозволяють зазирнути в його душу і хоч трохи зрозуміти, яким він був.

«Живи тут і зараз, вдихай запах війни.
Живи тут і зараз, автомат, мов дитину, ти пригорни.
Живи тут і зараз, опануй ти свої тривоги.
Живи тут і зараз, ще не пройдені всі фронтові дороги...»

Валерій Залужний,
*Надзвичайний і Повноважний Посол України
у Сполученому Королівстві Великої Британії
і Північної Ірландії,
Генерал та Головнокомандувач Збройних Сил України
(2021—2024)*

Говорячи про загиблого Воїна в минулому часі, ми здійснюємо страшну помилку. Якщо після смерті Воїна всі говорять про нього так, наче він живий — його Справа буде жити вічно!

Максим зробив те, що рідко вдається комусь за життя — він приніс зміни в суспільство, він приніс зміни в підрозділ, він зумовив розвиток! Книга, що увічніює пам'ять про нього, робить його подвиг безсмертним, а жертву — безцінною.

Вдячний йому за боротьбу! Вдячний за те, що спонукає інших боротися!

Шаман,
командир частини, в якій служив Максим Ємець.

Максим Ємець «Єнот» — воїн, борець, ГЕРОЙ.

Максим — втілення мужності, самовідданості та незламної віри в перемогу України. Принциповий, справедливий, професійний і надзвичайно мудрий.

Він завжди був вірний своїм цінностям, поглядам та обраному шляху. Мені не зустрічалася більш стійка у своїх поглядах і баченнях людина, ніж Макс. Правдолюбивий, справедливий, чесний і надзвичайно добрий. Як я йому часто казала: «ти занадто хороший для цього поганого світу». І це було правдою. Людину з таким добрим серцем мені не доводилося зустрічати: чуйний, відвертий, турботливий, емпатичний та відданий.

Нам не вдалося прожити до старості, як ми того хотіли, але ми встигли щасливо пожити у взаємному коханні. Максим був моєю опорою і підтримкою, моїм островом безпеки і спокою. Він єдиний, хто міг втихомирити мій палкий характер своїм коханням, турботою, ніжністю.

ЗМІСТ

Максим Ємець «Єнот»	3
Біографія Максима Ємця	5
Слово про Максима	16
Валерій Залужний	16
Шаман	19
Оксана Рубаняк	20
Юрій Бутусов	22
Олександр Ярмак	24
Олександр Красовицький	25
Ліна Костенко «Так виникає нація героїв...»	26
 Наше ратне діло та роздуми про вічне	31
Слово до читача	33
«Над Дніпром туман стелиться в темній ночі...»	35
«Серед ночі, на білому фосфорі, ідуть...»	36
«Останній піратський корабель у гібридному морі війни...»	37
«Форест — це міцний позивний, як могутній древній ліс...»	39
«На вигляд не скажеш, що по віку — вже міг би бути дід...»	40
«Ти був художником війни...»	41
«Коли мені важко, коли болить...»	42
«Твої рідні та ніжні огненні обійми...»	43
«Вона чекає смс в месенджері, а він стоїть на краю тиші...»	44
«Які часи — такі герої...»	46
«При оцінюванні на небі кожен отримує свій бал...»	47
«Я знаю, що у перемоги точно твої очі...»	48
«Юність та молодість віддав службі державі...»	49
«Під зливою куль, минаючи свіжі вирви від ворожих снарядів... »	50

«Буває так, що завмирає подих...»	51
«Важко на душі та в горлі ком...»	52
«They may take our lives, but they'll never take our freedom...» ..	53
«Дивний сьогодні світ і важкий час...»	54
«У кожного із нас своя війна...»	56
«Ідея одвічна у “руського світу”...»	57
«Живи тут і зараз — вдихай запах війни...»	58
«Я знову шукаю твій погляд в ночі...»	59
«З дитинства церква каже нам життя — це Божий дар...»	60
«Це були спалахи від почуттів...»	61
«Чи знаєш ти як пахне свобода?»	62
«Штурмуй мене повістю...»	63
«Вона жила в звичайному луганському селі...»	64
«Коли надія тоне у металі...»	66
«Це була Бахмутська весна...»	67
«Ненависть до людей...»	68
«Зміниш або помри — гірка правда сучасної війни...»	69
«На війні, де свист куль розтинає повітря...»	70
«На війні загинув кращий із нас...»	71
«Одеса не місто — це півдня душа...»	72
«Життя — одвічне протиріччя...»	73
«Палаюче небо Донбасу святого...»	74
«Не носила ти на бойових тугі коси...»	76
«Війна — це не сон, це ілюстрація...»	77
«Ти привела мене на ту виставу...»	78
«Втрачену позицію на фронті захопиш ти знову...»	79
«Сьогодні, завтра, завжди...»	80
«Гуцульщина — край долин і гір...»	81
«По небу летіли вільні птахи...»	82
«Страшна річ — математика війни...»	83
«Зруйнувати хотілось росії би план...»	84
«Все життя від себе можна тікати...»	86

«Смерть на війні не шукає знаки гендеру...»	87
«Нефіліми і досі між нами живуть на землі...»	88
«Колись у давнину був суддя і пророк Гедеон...»	89
«Попереду будуть святкові ще дні...»	90
«Верховні пани та їхні лакеї — нові фарисеї...»	91
«Здійснення мрій — рішучий крок...»	92
«Відчуй цей світ, його тепло і красу...»	92
«Світися, світися, новий Єрусалиме...»	93
«Чи дронами виграти війну можливо?»	94
«Ратне життя князя Святослава...»	96
«Монументальні донецькі терикони...»	97
«Вижити у сні своєму до ранку...»	98
«Кров із присмаком солі — це смак Соледара...»	99
«Не шукай відповіді у почуттях...»	100
«Піони — це квіти прощальні для ворога злого...»	101
«Простий у всесвіті насправді уклад...»	102
«Два молодих ветерана на лавці сиділи...»	103
«Голодомор — смертельний сталінський терор...»	104
«На сході війна, і палає Донбас...»	106
«Вона — мов сонце, що дарує тепло...»	107
«Нашу історію було анексовано...»	108
«Хоронила мати сина в прифронтовій зоні»	109
«Раніше відповіді на запитання ми шукали в Божому храмі...»	110
«Ти знаєш, кохання приходить із віком...»	111
«Епоха імператорів — над людськими душами експериментаторів...»	112
«В тяжкі часи живемо ми...»	113
«Кохання не потребує прикрас...»	114
«У Аїдовім царстві де все час замирає і мить...»	116
«В епоху появи нових королів...»	117
«В голові моїй думка затаїлась одна...»	118

«Щодня ревуть прокляті кулемети...»	119
«Штурманути прокляту цю висоту...»	120
«Забуття — це спокій, що прийде в ночі...»	121
«Каміння, земля і зруйновані хати...»	122
«Чудовий наш гуцульський край...»	123
«Вбивають нас русняві скоти...»	124
«Ти знаєш, що відчуває людина...»	126
«Грають сурми, б'ють барабани...»	127
«Пирують Боги у злотих чертогах...»	128
«В багні, де піхота крокує до бою...»	129
«Славні нащадки Богдана, відважні й завзяті...»	130
«Слухай сюди, москальська сволота...»	131
«Коли ноги слабнуть, а тіло здається...»	132
«Як спіле під сонцем колосся...»	133
«Герої, знаю, живуть в комусь із нас...»	134
«Ніч опускається, темрява тиха...»	136
«Літають дрони там, де птахи не літають...»	137
«Там, де часто буває багато причин...»	138
«Ти вільно народжена на світ людина...»	139
«Дивлюсь на дерево, що стоїть сотні літ...»	140
«Одвічний конфлікт поколінь...»	141
«І на спаленій землі врага не буде супостата...»	142
«Наказу вмирати тобі не було...»	143
«Коли не вистачатиме людей для передка...»	144
«Коли читаю спогади людей про Іру Цибух...»	146
«В часи старих і нових королів...»	147
«Давно вже обміліли наші озера...»	148
«Не врятує нас демографічний вибух...»	149
«Зі сталі ліс би вже тут проріс...»	150
«Шляхи не відомі мені господні...»	151
«Щоранку ти прокидаєшся, умиваєшся...»	152
«Всесвіт завжди повертає сторлицею...»	153

«На тебе завжди дивляться два види гравюр...»	154
«З дитинства ти звик — стояти міцно...»	156
«Складаєм в молитві до неба долоні...»	157
«Із попелу проросли хризантеми...»	158
«Наше життя — мов одвічна битва на Соммі...»	159
«Новітні месії, як в давнину фараони...»	160
«Моя рудоволоса Ксена...»	161
«Місто шахтарське закам'яніла фортеця...»	162
«У воєнторзі не купиш свободи...»	163
«Колись ти задумаєшся: яка різниця, де зустрічати Новий рік?»	164
«Ангел та демон злились у єдине...»	166
«Компас десь там у нас в середині...»	167
«Вперед рухалась дивлячись у бій...»	168
«Кава, сніданок і старий Поділ...»	169
«Комусь байдуже, комусь все одно...»	170
«Найтемніша ніч завжди перед світанком...»	171
«Infantry в перекладі з англійської піхота...»	172
«Щоразу війна зустрічає нас феєрверками...»	173
«Не хочу навіки zostатись гнити у полі...»	174
«Рідко ми беремо книги з покритих порохом полиць...»	176
«Сьогодні завтра чи ніколи...»	177
«На кожного на небі є давно план...»	178
«Одного разу ти усвідомиш тягар прожитих років...»	179
«Замінили причастя ми на дорогий алкоголь...»	180
«Коли лікування безсиле...»	181
«Советська церковнослов'янщина...»	182
«Йому сьогодні відірвало ногу...»	183
«Дід з бабусею жили в фронтовому селі...»	184
«Мурали мали б бути свідченням війни...»	186
«Загиблу на війні дитину матері не поверне світ...»	187
«Весняні квіти — мов проблиск тепла...»	188

«Зібрала нас до гурту армія свята...»	189
«Життя - мій брате це тернистий шлях до мети...»	190
«А навкруги усе якесь нерідне...»	191
«Лягаю спати немитий у бронежилеті...»	192
«Будь каталізатором своїх життєвих подій...»	193
«Нема на війні місця для типових мужчин...»	194
«Капелан читає за померлого прощальну промову...»	196
«Одержимим не знайоме каяття...»	197
«Часто нам кажуть: “Заживем, як в раю”...»	198
«Ті, що безвісти зниклі, хай знають: їх тут завжди чекають...»	199
«Найважчий статус — “безвісти зниклий”...»	200
«Вогнем і мечем...»	201
«На терезах — доля твоя...»	202
«У парному веслуванні завжди потрібні мінімум двоє...» ..	203
«Зірко моя, мене ти веди...»	204
«Віра та правда, вогонь та вода...»	206
«Твої розповіді завжди сповнені мрій...»	207
«Пам’ятай, що твій розум — головна твоя зброя...»	208
«Я живий! Я боротись не зупинився...»	209
«У ночі холодні, де тиша стиска...»	210
«Вдома грали цимбали й трембіти...»	211
«На Покровському напрямку здобували свободу...»	212
«Кохати — це не означає страждати...»	213
«Друже Кириле, пам’ятаю тебе...»	214
«Ті, хто постійно ходять на штурми...»	216
«Тату, не будь ангелом, повернись...»	217
«Дорога до миру завжди встелена тілами загиблих...»	218
«Що означає суха доповідь — втрачена позиція?»	219
«Тримали оборону в полях і лісах...»	220
«У шахті, де день — це вічна ніч...»	221
«Від Чорного лісу до гарячих степів...»	222

«Це не якась Гусарська балада...»	224
«Він йшов попереду впевнено, як локомотив...»	225
«У тужливий для України час...»	226
«Мороз пронизував до самих кісток...»	227
«Що для мене війна? Місце, де правда важча за сталь...» ...	228
«Мова завжди має значення...»	229
«В посадці, де вітер шепоче з тобою...»	230
«Що значить “битися в повному оточенні”?»	231
«Під Покровськом ніч ридає...»	232
«Зійшла над фронтом зірка Віфлеємська...»	234
«Сумний Святий вечір, як в сорок шостім році...»	235
«У когось — Різдво, дідух, ялинка, сімейна молитва...»	236
«Яка ціна посадки між полів на Донбасі?».....	237
«Для чоловіка найважча біль — це безсилля...»	238
«Проживи життя чесно, бо ні злато, ні срібло...»	239
«Лишивши накоплені роками тіні за спиною...»	240
«В темній ночі тільки дрони підозріло кружляють у небі...»	241
«Я хрестик надійно сховаю під бронезилета плитою...» ...	242
«Жоден валютний знак не врятує тебе від ракетних атак...»	244
«Одні думають, як скоріше конвертувати війну у бізнес...» .	245
«Кістками праведних встелена дорога до раю...»	246
«Епідемія війни давно вже панує в наших тілах...»	247
«Для того щоб знищити ворога в ближнім бою...»	248
«Чи спілкувалися ви щиро з тим, хто недавно був на полі бою?»	249
«Ми планували звичайний штурм окопів...»	250
«Гидка та противна мені ця війна...»	251
«Пілотував ти вміло, тебе весь час манило небо...»	252
«Богиня із моїх сновидінь, уособлення хтивих бажань...» ...	254
«Мрій, коли ніч накриває ратні поля...»	255

«У стомленому небі війни...»	256
«Квіти дарують мої тобі почуття...»	257
«Стежками з тіл загиблих...»	258
«Чому для когось місце віри — це Гетсиманський сад...» ...	259
«Хвилини з тобою цінніше, ніж байдужі роки... ».....	260
«Нічний стрілецький динамічний бій...»	261
«В міській забудові та окопах глибоких... »	262
«Роздягни мене очима, зірви мою броню...»	264
«Подаруй мені своє одкровення...»	265
«Ніби душа моя знала тебе сотню літ...»	266
«Кидай кохання, як дрова, в багаття...»	267
«Актор, з малих літ готувався до сцени і гри...»	268
«Чому народи обирають світ війни на протипагу тиші...» ..	269
«Історія війни написана кров'ю на стінах...»	270
«Заради чого? У очах батьків загиблих бачу докір...»	271
«Сильним людям — сильна Україна...»	272
«Крила дає мені пам'ять про тих, хто не скорився в бою...» .	274
«Давай закуримо останню цигарку...»	275
«Моя Квітко, для тебе я схилю світи...»	276